

ΛΕΟΝΤΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟ ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

100 ΧΡΟΝΙΑ

ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΜΑΡΙΑΝΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ

1907

2007

100

ΧΡΟΝΙΑ

ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ
ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΛΕΟΝΤΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟ

Αγαπητοί Φίλες...

Οι μαθητές του Λεοντείου Λυκείου
γράφουν τις σκέψεις τους
για την 100χρονη πορεία
των Μαρριανών Αδελφών στην Ελλάδα

ΑΘΗΝΑ 2008

“ Πηγή και ρίζα της αρετής είναι να τύχει κάποιος της σωστής παιδείας. Και καθώς οι γεωργοί βάζουν πασάλους πλάι στα νέα φυτά, έτσι και οι αγαθοί διδάσκαλοι εμφυτεύουν με μεγάλη επιμέλεια και προσοχή στην ψυχή των νέων ηθικές υποθήκες και συμβουλές, ώστε οι χαρακτήρες τους να αναπτύσσονται σωστά. ”

Πλουτάρχου, Ηθικά 4 C

Ο άνθρωποι συνήθως αναπολούν τα σχολικά τους χρόνια και θυμούνται με νοσταλγία τους δασκάλους τους, ιδιαίτερα αυτούς που τους στήριζαν και βρίσκονταν πάντα δίπλα τους στις χαρούμενες αλλά και στις δύσκολες στιγμές. Όσο μάλιστα περνούν τα χρόνια και οι εμπειρίες της ζωής προσδέτουν περισσότερη ωριμότητα στην πνευματική τράπεζα του καθενός, τόσο οι αναμνήσεις ξυπνούν μέσα τους συναισθήματα ευγνωμοσύνης για όλους εκείνους που ακόμα και μ' ένα απλό χαμόγελο τους έκαναν να νιώσουν τη χαρά της ζωής και της μάθησης. Έτσι θυμούνται οι παλαιότεροι μαθητές και τωρινοί απόφοιτοι του Λεοντείου Λυκείου τους Μαριανούς αδελφούς που τους μετέδωσαν όχι μόνο γνώσεις αλλά και αγάπη. Αγάπη για το Θεό, τις αξίες, τις αρετές, τη ζωή και τους ανθρώπους.

Πώς αισθάνονται όμως για τους Μαριανούς αδελφούς οι τωρινοί μαθητές του σχολείου μας; Πώς τους βλέπουν μέσα στη

σύγχρονη πραγματικότητα; Ποια πιστεύουν ότι είναι η προσφορά τους μέσα από την εκατόχρονη, συνεχή παρουσία τους στην ελληνική εκπαίδευση; Αυτά ήταν κάποια ερωτήματα που κλήθηκαν να απαντήσουν ελεύθερα οι μαθητές μας και να πουν κι εκείνοι με το δικό τους τρόπο όσα νιώθουν για τους Μαρριανούς αδελφούς. Το βιβλίο λοιπόν αυτό θα μπορούσε κανείς να πει πως λειτουργεί ταυτόχρονα με δύο τρόπους:

1. ως επίλογος των εορτασμών για τα 100 χρόνια παρουσίας και προσφοράς των Μαρριανών αδελφών στους νέους της Ελλάδας, που με σεμνότητα γιορτάσαμε το 2007 και

2. ως πρόλογος μιας νέας περιόδου γεμάτης από τους καρπούς της προσφοράς αυτής που διακρίνεται μέσα στα κείμενα των παιδιών.

Ας γίνουν λοιπόν οι σκέψεις των παιδιών οι οδοδείκτες σ' αυτή την πορεία που άρχισε πριν από 100 χρόνια και που συνεχίζεται με πίστη, ελπίδα και αγάπη.

**Ο Γενικός Διευθυντής
αδ. Ματθαίος Λεβαντίνας**

**Οι Θεολόγοι
Καθηγητές**

Η ζωή του π. Μαρκελλίνου

Βρισκόμαστε στα 1789, στην έκρηξη της γαλλικής επανάστασης. Σ' ένα μικρό χωριό του δήμου Marthes, το Rosey, γεννιέται το ένατο παιδί της οικογένειας Champagnat. Κατά την ημέρα της βάφτισης, λαμβάνει το όνομα Μαρκελλίνος.

Ο πατέρας του Μαρκελλίνου, ο Ιωάννης Βαπτιστής (Jean-Baptiste), είναι ένας από τους πιο σεβαστούς χωρικούς. Ασκήει σπουδαίες αρμοδιότητες στο χωριό κι όλοι τον εκτιμούν για την ευδικρισία του και το συμβιβαστικό του πνεύμα.

Η μητέρα του Μαρία-Θηρεσία αναλαμβάνει την αγωγή των παιδιών και καλλιεργεί την ευλάβεια τους προς τη Θεοτόκο.

Η δεία του Λουίζα, μια μοναχή η οποία εγκατέλειψε το μοναστήρι λόγω της επανάστασης, αναλαμβάνει την προετοιμασία του Μαρκελλίνου για την Πρώτη Κοινωνία.

Την πρώτη ημέρα στο σχολείο, ένωσε μεγάλη απογοήτευση απ' το δάσκαλό του, όταν αυτός ράπισε άδικα ένα μαθητή. Έτσι, ο Μαρκελλίνος εγκατέλειψε το σχολείο και πήγε να βοηθήσει τον πατέρα του στη βοσκή των προβάτων. Μια μέρα, όταν γύρισε στο σπίτι του, συνάντησε έναν ιερέα που τους είχε επισκεφθεί. Ο μεγαλύτερος αρνείται και τα άλλα αγόρια. Ο Μαρκελλίνος σκέφτεται και στη συνέχεια αποφασίζει να αφιερώσει τη ζωή του στο Θεό.

Στα 16 του χρόνια, λίγο πριν αναχωρήσει για το Ιεροσπουδαστήριο, πεθαίνει ο πατέρας του. Ο Μαρκελλίνος δέχεται ένα σκληρό χτύπημα, διότι τον αγαπούσε πολύ.

Κατά τη διάρκεια της κυριαρχίας του Ναπολέοντα Βοναπάρτη, ο Μαρκελλίνος συνεχίζει τις σπουδές του και εμβαδύνει την πίστη του με την προσευχή προς την Παναγία. Αρχικά, δυσκολεύεται να φτάσει το επίπεδο των συμμαθητών του, αλλά με την πάροδο του χρόνου βελτιώνεται ολοένα και περισσότερο.

Στην ηλικία των 20 ετών, πεθαίνει η μητέρα του Μαρκελλίνου, η οποία τον αγαπούσε και τον βοηθούσε στις δύσκολες στιγμές του.

Στο Δευτεροβάθμιο Ιεροσπουδαστήριο που βρίσκεται στη Λυών, μελετάει σε βάθος τη Θεολογία, για να γίνει ένας Ιερέας πλήρως αφιερωμένος στο Θεό και στην Εκκλησία. Αρχίζει να κάνει παρέα με μια ομάδα ιεροσπουδαστών οι οποίοι επιθυμούν να δημιουργήσουν ένα τάγμα προς τιμήν της Θεοτόκου. Ο Μαρκελλίνος βλέποντας την κατάσταση η οποία βρισκόταν εκείνη την περίοδο στη Γαλλία, θεωρούσε ότι ήταν απαραίτητη η προσέλευση και άλλων αδελφών. Οι φίλοι του τον στηρίζουν στην απόφασή του.

Στις 22 Ιουνίου 1816, χειροτονείται ιερέας μαζί με άλλους 52 συντρόφους στο Μητροπολιτικό Ναό της Λυών. Μια μέρα μετά τη χειροτονία του, ο πατέρας Μαρκελλίνος μεταβαίνει με τους φίλους του στο ναό της Notre-Dame de Founiègne προκειμένου να αφιερωθεί στην Παναγία. Αυτό ήταν το πρώτο βήμα για τη Μαριανή Αδελφότητα.

Μετά από αυτό, ο πατέρας Μαρκελλίνος αναλαμβάνει βοηθός εφημέριος στο χωριό La Vallà. Καθώς βρίσκεται έξω απ' το χωριό, γονατίζει και ζητά από την Παναγία να τον στηρίξει στο έργο του. Καθώς φτάνει στο χωριό, βλέπει την ενορία του κατεστραμμένη από υπερβολικές καταχρήσεις. Τώρα όμως που είναι νέος και δυναμικός κάνει πολύ γρήγορα αντιληπτή την παρουσία του.

Τα παιδιά έρχονται όλο και πιο πρόθυμα στο κατηχητικό, όσο μακριά κι αν είναι η εκκλησία. Γνωρίζει ενήλικους φτωχούς και ασθενείς και προσπαθεί να τους στηρίξει.

Μια μέρα, καλούν τον π. Μαρκελλίνο να εξομολογήσει έναν 17χρονο νέο ο οποίος αγνοούσε την ύπαρξη του Θεού. Καθώς είναι ετοιμοθάνατος, ο Μαρκελλίνος μιλάει στο νέο για το Θεό, το πόσο αγαπάει τον κόσμο και για την ευσπλαχνία Του. Ο νέος δέχεται στην καρδιά του το Θεό και εξομολογείται. Λίγες ώρες αργότερα, ξεψύχησε. Από εκείνη την ημέρα, ο π. Μαρκελλίνος αισθάνθηκε την ανάγκη να ιδρύσει ένα τάγμα το οποίο θα ήταν αφιερωμένο στην Παναγία και στους νέους.

Στις 2 Ιανουαρίου 1817 ιδρύει το Τάγμα των Μικρών Αδελφών της Μαρίας. Έτσι ονομαζόταν το τάγμα αρχικά, το οποίο με τον καιρό μετονομάσθηκε στο Τάγμα των Μαριανών Αδελφών με δύο νέους τον Jean-Marie και τον Jean-Baptiste.

Οι δύο πρώτοι αδελφοί δεν είναι ιερείς αλλά, αφιερώνουν τη ζωή τους στο Θεό. Κατασκευάζουν καρφιά, μελετούν και προσεύχονται στην Παναγία.

Ο Μαρκελλίνος ανοίγει το πρώτο σχολείο στο Marthes. Η ατμόσφαιρα μεταξύ των αδελφών και των μαθητών είναι γαλήνια. Προσεύχεται στην Παναγία να στείλει και άλλους αδελφούς. Η απάντηση στο αίτημά του δεν αργεί να έρθει εντελώς απρόσμενα, καθώς οχτώ νέοι ζητούν να γίνουν Μαριανοί Αδελφοί. Αρκετοί νέοι ζητούν να γίνουν Μαριανοί Αδελφοί και ο πατέρας αποφασίζει να κτίσει ένα μεγαλύτερο σπίτι που θα μπορεί να δεχτεί κι άλλους αδελφούς. Έτσι κτίζεται το Hermitage πάνω από το χείμαρρο Gier στο οποίο βοήθησαν ο π. Μαρκελλίνος και οι Αδελφοί μεταφέροντας λάσπη και πέτρες. Εγκαινιάστηκε το 1825.

Ο Μαρκελλίνος εγκαταστάθηκε εκεί με τους Αδελφούς και η ζωή τους ήταν καλή και η τροφή λιτή. Μια νύχτα ο π. Μαρκελλίνος και ο αδελφός Stanislas γυρνούσαν από μια επίσκεψη σ' ένα άρρωστο αδελφό. Στην επιστροφή, μια φοβερή χιονοθύελλα τους έκανε να χάσουν το δρόμο της επιστροφής. Έτσι, εφόσον δεν τους είχε παραμείνει άλλη ελπίδα, γονάτισαν κι άρχισαν να προσεύχονται στην Παναγία ζητώντας λύτρωση. Σε μια στιγμή αντίκρισαν ένα λυχνάρι να αναβοσβήνει στον ορίζοντα. Ήταν ένας αγρότης, ο οποίος τους βοήθησε και τους περιποιήθηκε με αγάπη και φροντίδα.

Μετά από πολλά ταξίδια, ο καλός πατέρας αρρώστησε με ελάχιστες ελπίδες.

Σ' αυτές τις κρίσιμες στιγμές ο Αβάς Cournville απαιτεί να αντικαταστήσει τον π. Μαρκελλίνο. Πολλοί αδελφοί κλονίστηκαν και αποσύρθηκαν, ωστόσο ο αδελφός Stanislas αντιμετωπίζει σωστά την κατάσταση και προσπαθεί να στηρίξει τους άλλους αδελφούς. Όταν ο πατέρας συνήλθε, έγινε αμέσως δεκτός από την Κοινότητα.

Πολλοί ιερείς και Κοινοτάρχες ζητούν από τον πατέρα να ιδρύσει κι άλλα σχολεία, ο αριθμός των οποίων συνεχώς αυξάνει. Αναχωρεί για το Παρίσι, ώστε να μπορέσει να επιτύχει την έγκριση του Τάγματος από το Κράτος. Δυστυχώς όμως, επί τρεις μήνες οι προσπάθειες απέβησαν άκαρπες.

Οι τρεις πρώτοι αδελφοί αναχωρούν για την Ωκεανία παρά τη θέληση του Μαρκελλίνου, ο οποίος όμως δεν μπορεί να τους συνοδεύσει. Η Ωκεανία ήταν και η πρώτη ήπειρος και χώρα στην οποία επεκτάθηκε η Μαριανή Αποστολή. Το 1837 κυκλοφόρησε ο πρώτος κανονισμός εμνευσμένος από την πείρα του π. Champagnat. Θεωρούσε πως θα ήταν ασφαλής αφετηρία για το μέλλον του τάγματος. Επειδή ο πατέρας γνώριζε πως πλησίαζε το τέλος του, φρόντισε για

την εκλογή του αντικαταστάτη του. Έτσι, εκλέγεται ο Frère François, το δεξί του χέρι.

Ο καλός πατέρας αρρωσταίνει και πάλι και αναγκαστικά παραμένει κλινήρης. Οι Αδελφοί αποφεύγουν κάθε είδους θόρυβο γύρω από το δωμάτιο του π. Μαρκελλίνου. Λίγες μέρες πριν από το θάνατό του, ο π. Μαρκελλίνος γράφει ένα μήνυμα στους Αδελφούς όπου έλεγε: «Αγαπάτε ο ένας τον άλλο, αγαπάτε την Παναγία, να είστε ένα σωστό υπόδειγμα για τους νέους».

Αυτός ο πατέρας που πρόσφερε τόσα πολλά στη ζωή του, που αγάπησε τόσο την Παναγία και τους νέους, πεθαίνει στο Hermitage, γύρω στις 4.00 το πρωί της όης Ιουνίου 1840. Στο παρεκκλήσιο, οι Αδελφοί ψέλνουν το Salve Regina, υμνώντας την Παναγία.

Μετά το θάνατο του π. Μαρκελλίνου, η Μαρριανή Αποστολή επεκτάθηκε και άλλο, έτσι ώστε να φτάνει τις 74 χώρες. Στις 18 Απριλίου 1999 ανακηρύχθηκε Άγιος από τον Πάπα Ιωάννη-Παύλο II, και αποτελεί πλέον υπόδειγμα χριστιανικής ζωής.

Κόστσιεβιτς Μιχάλης
3B Γυμνασίου

100 χρόνια παρουσία και προσφοράς των Μαρριανών Αδελφών στην Ελλάδα (1907-2007)

Στις 15 Σεπτεμβρίου 1907, φτάνουν οι τέσσερις πρώτοι Μαρριανοί Αδελφοί στην Αθήνα από την Κωνσταντινούπολη.

Οι Frères αναλαμβάνουν τη διοίκηση του Λεοντείου Λυκείου στην οδό Σίνα 4, στο κέντρο της Αθήνας. Κατά το πρώτο σχολικό έτος 1907-1908, φοιτούν 145 μαθητές εκ των οποίων οι 16 είναι οικότροφοι. Κατά τη διάρκεια των επόμενων χρόνων ο αριθμός των μαθητών διπλασιάζεται. Το σχολικό έτος 1912-1913 φοιτούν 320 παιδιά. Επικεφαλής των Frères εκείνη την περίοδο ήταν ο Frère Brunon.

Με την κήρυξη του 1ου Παγκοσμίου Πολέμου, οι Frères επιστρατεύονται. Παρ' όλα αυτά, στο σχολείο βρίσκονται τρεις Μαρριανοί Αδελφοί, ένας Γάλλος, άρρωστος στο νοσοκομείο, ένας Ελβετός κι ένας Έλληνας, ο Frère Michel. Μετά το τέλος του πολέμου, ο αριθμός των μαθητών όλο και αυξάνεται και φτάνει στα 700 παιδιά.

Οι Frères αποφάσισαν πως θα έπρεπε να βρουν ένα χώρο για ένα εκπαιδευτήριο έξω απ' την Αθήνα. Πράγματι μετά από λίγο καιρό κατάφεραν να βρουν μια ήρεμη και ήσυχη περιοχή της Αλυσίδας, όπως λεγόταν το τέρμα των Πατησίων. Ήταν μια αρκετά εύφορη περιοχή, με αιωνόβιες ελιές, πατατοφυτείες και λαχανοκαλλιέργειες.

Έτσι, σε μια έκταση 25 περίπου στρεμμάτων χτίζεται ένα υπερσύγχρονο για την εποχή εκείνη, εκπαιδευτήριο το οποίο ονομάστηκε Λεόντειο Λύκειο Πατησίων. Για πολλά χρόνια θα παραμείνει το πιο σύγχρονο εκπαιδευτήριο στην περιοχή εκείνη. Το 1924 έγιναν τα εγκαίνια του δυτικού κτιρίου, όπου και μεταφέρθηκαν όλοι οι οικότροφοι μαθητές. Υπήρχε εκπληκτική και απέραντη θέα και διέδετε

ανεξάρτητη μονάδα παραγωγής ηλεκτρισμού, την οποία φρόνιζε ο Frère Agilbert. Το επόμενο σχολικό έτος, το σχολείο φτάνει τους 248 οικότροφους μαθητές. Με λίγα λόγια, το σχολικό έτος 1925-1926, ο συνολικός αριθμός των μαθητών που φοιτούσαν στα Πατήσια, στα εκπαιδευτήρια της Πάτρας και της οδού Σίνα φτάνει τους 1740. Συγχρόνως, εκείνη την περίοδο υπηρετούσαν 51 Frères, ξένοι και Έλληνες, και 57 Έλληνες λαϊκοί καθηγητές, ενώ τα Λεόντεια περιλάμβαναν τετρατάξιο Δημοτικό, τριτάξιο Σχολαρχείο, το Γαλλικό Τμήμα και το τετραετές εμπορικό τμήμα.

Το 1927, προστίθεται κι ένα δεύτερο κτήριο στο πρώτο, εντελώς όμοιο. Ο χώρος που υπάρχει ανάμεσα στα δυο σχολεία, χρησιμοποιείται για διάφορες αθλητικές εκδηλώσεις. Δημιουργούνται όμιλοι βόλεϊ, μπάσκετ και ενόργανης γυμναστικής.

Όσο περνάνε οι σχολικές χρονιές, τόσο περισσότεροι μαθητές εγγράφονται αλλά και αποφοιτούν. Τον Απρίλιο του 1937 επισκέπτεται την Ελλάδα ο Γάλλος υπουργός Παιδείας. Στις 22 Απριλίου 1937 επισκέπτεται και το σχολείο στα Πατήσια. Εκεί, εκφράζει την ευαρέσκειά του προς τους Frères και παρασημοφορεί τον Frère Agilbert με το παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής για τα 45 χρόνια της μοναχικής και εκπαιδευτικής του δράσης.

Με την εμπλοκή της Ελλάδας στον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο, τα Λεόντεια παύουν να λειτουργούν κανονικά. Το Λεόντειο Λύκειο Πατησίων προσφέρεται ως στρατιωτικό νοσοκομείο στην υπηρεσία του Έθνους. Η Διεύθυνση του Λεοντείου στην οδό Σίνα δωρίζει στο Υπουργείο Στρατιωτικών, ένα καινούργιο, πλήρες και μεγάλης αξίας ακτινοδιαγνωστικό μηχάνημα για την περιθαλψη των στρατιωτών της Πίνδου και του Μόραβα.

Κατά τη διάρκεια της ναζιστικής κατοχής, τα Λεόντεια, παρά τις δυσκολίες τάσσονται στην υπηρεσία του Οργανισμού των «Εστιών της Θείας Πρόνοιας», ο οποίος ιδρύθηκε από τους Ελληνόρρυθμους της Ελλάδας. Οργανώνουν συσσίτια και μοιράζουν 3.000 μερίδες φαγητού ημερησίως.

Μετά τον πόλεμο θα γίνει μια νέα προσπάθεια ανασυγκρότησης του Λεοντείου Πατησίων. Λίγα χρόνια αργότερα θα οικοδομηθεί ένα κλειστό γυμναστήριο και ένα κλειστό γήπεδο μπάσκετ, το οποίο θα χρησιμοποιείται από μαθητές και παιδιά της γύρω περιοχής.

Επειδή ο αριθμός των μαθητών όλο και αυξανόταν, οι Frères αποφάσισαν να αγοράσουν το κτήμα Χρυσάκη στην περιοχή της Νέας Σμύρνης. Το 1961 θα αρχίσει η μεταφορά του Σχολείου, θα περατωθεί το 1962 και τελικά το 1965 θα γίνουν τα εγκαίνια του Λεοντείου Λυκείου Νέας Σμύρνης.

Κατά το πρώτο σχολικό έτος, ο Διευθυντής του Λεοντείου Λυκείου Νέας Σμύρνης ήταν ο Frère Pascal. Από το 1963 έως το 1969 Διευθυντής θα είναι ο Frère Joseph, ο οποίος θα αντικατασταθεί και πάλι από το Frère Pascal έως το 1976. Μετά το Λεόντειο Λύκειο Νέας Σμύρνης, ήρθε η σειρά του Λεοντείου Λυκείου Πατησίων να γίνουν μερικές ανακαινίσεις και επεκτάσεις. Έτσι, το 1970 άρχισε η αξιοποίηση του υπάρχοντος χώρου με τη συνένωση των δυο παράλληλων κτηρίων σε ένα ενιαίο κτηριακό συγκρότημα ώστε να μοιάζει μ' ένα γράμμα «Π». Μερικά έτη αργότερα πραγματοποιήθηκαν άλλα δυο σημαντικά έργα: χτίστηκε η παιδική χαρά του Δημοτικού και το νέο παρεκκλήσιο.

Όσπου πλησιάζουμε σιγά-σιγά στις μέρες μας, οπότε το 1989 τη διεύθυνση του Λεοντείου Λυκείου Πατησίων την αναλαμβάνει ένας νέος και δυναμικός Frère, ο Frère Georges Ρούσσος. Επίσης, η 11 Σεπτεμβρίου 1986 είναι μια πάρα πολύ σημαντική ημερομηνία, διότι τότε αρχίζει η μεικτοποίηση, που δίνει χρώμα στο σχολικό περιβάλλον. Τα επόμενα χρόνια θα συμβούν σημαντικά γεγονότα στη ζωή των Λεοντείων Λυκείων.

Κατά το σχολικό έτος 1988 συμπληρώνονται τα 150 χρόνια από την ίδρυση του Λεοντείου Λυκείου.

Το 1999 αγιοποιείται ο π. Μαρκελλίνος από τον Πάπα Ιωάννη-Παύλο II στη Ρώμη, σε επίσημη τελετή στην οποία παραβρέθηκαν Frères και εκπαιδευτικοί από την

Το Κλειστό Γυμναστήριο «Άγιος Μαρκελλίνος Champagnat»

Ελλάδα.

Το 2002, ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρδολομαίος επισκέπτεται το Λεόντειο Λύκειο Νέας Σμύρνης.

Το 2004 εγκαινιάζεται το Κλειστό Γυμναστήριο Μπάσκετ «Marcellin Champagnat». Τέλος, το 2007 γιορτάζονται τα 100 χρόνια παρουσίας και προσφοράς των Μαρριανών Αδελφών στην Ελλάδα.

Με αυτά τα λίγα λόγια ευχαριστώ όλους τους Frères για όσα έχουν προσφέρει όλα αυτά τα 100 χρόνια στους νέους, στους άπορους και στους δυστυχισμένους εδώ στην Ελλάδα. Εύχομαι αυτοί οι άνθρωποι που προσφέρουν τη ζωή τους στους νέους να μπορέσουν να γευτούν τα αγαθά των κόπων τους, μέσα στο χαμόγελο των παιδιών. Ο Θεός να είναι πάντα μαζί τους.

Κόστιεβιτς Μιχάλης
3B Γυμνασίου

Η κοινότητα των Μαρριανών αδελφών στην Ελλάδα σήμερα

Αγαπητοί Frères...

*Φ*έτος γιορτάζουμε τα 100 χρόνια παρουσίας των Frères στην Ελλάδα και όλοι γνωρίζουμε πως αυτή η επέτειος αγγίζει βαθιά τις καρδιές όλων των μαθητών και των καθηγητών του σχολείου μας.

Κάθε πρωί που ξυπνάω νιώθω να είμαι ένα κομμάτι αυτού του σχολείου, πάντα έτοιμος να δεχτώ καινούριες γνώσεις και να μάθω πολλά περισσότερα για την καθημερινότητα, τη ζωή, τους ανθρώπους, τον κόσμο.

Σ' αυτό το σχολείο έζησα χαρές και λύπες, όπως τότε που ήταν η τελευταία μέρα στο δημοτικό, μια μέρα γεμάτη από τη συγκίνηση και τη θλίψη του αποχωρισμού, αλλά και από τη χαρά της προσμονής του καλοκαιριού και της νέας χρονιάς στο γυμνάσιο! Ο Άγιος Μαρκελίνος ήθελε το σχολείο να είναι γεμάτο αγάπη για τους μαθητές, γιατί μόνο έτσι μπορούν να διδαχθούν και να γίνουν καλοί άνθρωποι, χρήσιμοι στην κοινωνία και στους συνανθρώπους τους.

Είμαι πολύ χαρούμενος και περήφανος που έχω την τιμή να είμαι μαθητής του Λεοντέιου Λυκείου και ελπίζω κάποια μέρα να κάνω υπερήφανους τους καθηγητές μου για όλα όσα απλόχερα μου προσφέρουν με πραγματική αγάπη.

**Χατζής Δημήτρης
1Α Γυμνασίου**

*Τ*ο έτος 2007 ήταν ένας σταθμός στην ιστορία του Σχολείου μας, γιατί συμπληρώθηκαν τα 100 χρόνια παρουσίας και προσφοράς των Μαρριανών Αδελφών στην εκπαίδευση των παιδιών στην Ελλάδα.

Όλα αυτά τα χρόνια καταβλήθηκε μια μεγάλη προσπάθεια για τη δημιουργία και την ανάπτυξη ενός ξεχωριστού σχολείου που έχει πολύ γερά θεμέλια: την Αγάπη για τα παιδιά, την Απλότητα, την Εργασία, την Πειθαρχία, την Άμιλλα, την Αλληλεγγύη και την Παρουσία των δασκάλων κοντά στα παιδιά με σκοπό να τα βοηθήσουν να γίνουν ολοκληρωμένοι άνθρωποι.

Στην καθημερινή ζωή του σχολείου, σε μέρες που είναι ξένοιαστες, σε άλλες που είναι πιο δύσκολες, με άγχος και αγωνία ή σε μέρες γιορτινές, πάντα αισθάνομαι την αγάπη, το ενδιαφέρον και τη στοργή των καθηγητών μου σε ένα περιβάλλον που το έχω αγαπήσει και το νιώθω δικό μου, σαν μια πολύ μεγάλη οικογένεια με εκατοντάδες παιδιά. Κάθε μέρα, με τους συμμαθητές μου αποκτούμε νέες γνώσεις, ανακαλύπτουμε καινούρια πράγματα και πάνω απ' όλα αποκτούμε πολλά εφόδια και εμπειρίες. Ο εκκλησιασμός, η Θεία Κοινωνία, οι σχολικές γιορτές, οι επισκέψεις σε αρχαιολογικούς χώρους και μουσεία, οι εκδρομές, η ανακύκλωση που διδαχθήκαμε από το Δημοτικό και η προστασία του περιβάλλοντος, ο κουμπαράς της αγάπης, η βοήθεια και η συμπαράσταση σε

κάποιους συνανθρώπους μας που περνούν δύσκολες ώρες στην πατρίδα μας ή σε άλλα μέρη του κόσμου, η επίσκεψη που κάναμε σε ένα γηροκομείο, τα χριστουγεννιάτικα τραγούδια που τραγουδήσαμε με τη χορωδία στο Νοσοκομείο Παιδών, όλα αυτά γεμίζουν την ψυχή μας με χαρά και ικανοποίηση και μας δίνουν δύναμη για να πραγματοποιήσουμε τους στόχους μας και τα όνειρά μας. Φέτος, το σχολείο μας είχε προγραμματίσει μια σπουδαία εκδήλωση στο Μέγαρο Μουσικής, για να γιορτάσει το 100 χρόνια προσφοράς των Μαρριανών Αδελφών. Θα τραγουδούσαμε κι εμείς με τη Χορωδία και είχαμε προετοιμάσει τα τραγούδια. Ήρθαν όμως οι φωτιές που σκόρπισαν την καταστροφή και το θάνατο. Η εκδήλωση ακυρώθηκε. Ένα μεγάλο ποσό χρημάτων δόθηκε στους πυρόπληκτους. Αυτό είναι το Σχολείο μου! Είμαι πολύ περήφανη γι' αυτό και δε θα το άλλαζα με κανένα άλλο!

**Χατζή Μαργαρίτα
1Δ Γυμνασίου**

*Α*έγομαι Ζαχαρίας Μαρκάκης και είμαι μαθητής της Β' Γυμνασίου. Φέτος είναι η πρώτη μου χρονιά στο Λεόντειο Λύκειο, οπότε δεν έχω να μοιραστώ πολλές κοινές εμπειρίες με τους συμμαθητές μου.

Ερχόμενος για πρώτη φορά στο συγκεκριμένο σχολείο, πρώτη και βασική μου επιθυμία ήταν να γίνω αποδεκτός από τους συμμαθητές και τους καθηγητές μου. Ήξερα από την αρχή ότι θα είχα να αντιμετωπίσω αρκετές δυσκολίες τόσο σε επίπεδο κοινωνικών επαφών όσο και σε επίπεδο μαθημάτων. Με πείσμα όμως αποφάσισα να προσπαθήσω για το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα.

Οι πρώτες μέρες ήταν αναγνωριστικές. Προσπαθούσα να καταλάβω τον τρόπο λειτουργίας του σχολείου, τις απαιτήσεις των καθηγητών και με το πέρασμα του χρόνου άρχισα να νιώθω όλο και περισσότερο άνετα τόσο με τους καθηγητές όσο και με τους συμμαθητές μου. Από τις μέχρι τώρα εμπειρίες μου θα μπορούσα να πω ότι συνάντησα καθηγητές ιδιαίτερα θερμούς απέναντί μου, με κατανόηση και διάθεση να ακούσουν κάθε μου πρόβλημα. Τα μαθήματα είναι ενδιαφέροντα χάρη στον τρόπο διδασκαλίας. Ενδουσιάστηκα από τις μέχρι τώρα εξωσχολικές δραστηριότητες, καθώς εμπλουτίζουν τις γνώσεις μου και τις εμπειρίες μου. Πιστεύω ότι πρόκειται για ένα δημοκρατικό σχολείο, με αγάπη και ενδιαφέρον προς τους μαθητές του. Θα ήθελα ο χρόνος να μη με διαψεύσει.

**Μαρκάκης Ζαχαρίας
2B Γυμνασίου**

Μια καρδιά χωρίς σύνορα.
Μια καρδιά χωρίς αρχή και τέλος.
Μια καρδιά που γεννάει ζωή, αγάπη.
Μια καρδιά που σαν ψίδυρος
φέρει ελπίδα και πίστη.
Μια καρδιά όλο φως,
μουσική και τραγούδι
που αγγίζει τα σύννεφα,
που χαϊδεύει τη θάλασσα, τα κύματα,
φτάνει στα δάση, στα πουλιά,
στον ουρανό και στ' όνειρο.
Μια καρδιά που νικάει τα πάθη, το θάνατο,
που χωράει τον κόσμο.
Μια καρδιά που έχω μέσα μου
είναι η δική σας καρδιά.
Σας ευχαριστώ!

Αλεξανδρίδης Ανέστης
2B Γυμνασίου

Δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην θυμάται το «πρώτο κουδούνι». Άλλοι με νοσταλγία, άλλοι με αγωνία, άλλοι με απορία... Εμείς το θυμόμαστε με αγάπη. Την πρώτη εκείνη ημέρα που το νέο μας σχολείο μάς δέχτηκε στοργικά στην αγκαλιά του σαν μια γλυκιά μανούλα. Κατάλαβε τις αγωνίες μας, νίκησε τους φόβους μας και μοιράστηκε τη χαρά μας. Όλα αυτά τα χρόνια, έχουμε ζήσει όμορφες και δύσκολες στιγμές. Έχουμε άπειρες αναμνήσεις απ' όλα αυτά που μοιραστήκαμε με τους συμμαθητές, τους δασκάλους και τους καθηγητές μας. Όλα αυτά όμως δε θα συνέβαιναν σε μας τους σημερινούς μαθητές του Λεοντείου Λυκείου, αν πριν από 100 χρόνια, το 1907, οι Μαριανοί Αδελφοί, με οδηγό τον Άγιο Μαρκελλίνο Champagnat δεν ξεκινούσαν στην Ελλάδα αυτό το μεγάλο παιδαγωγικό έργο. Όπως σε πολλές χώρες στον κόσμο, έτσι και στη χώρα μας διευδύνουν ένα σχολείο που προσφέρει όχι μόνο μεγάλο παιδαγωγικό έργο, αλλά παράλληλα διδάσκει στους νέους την ανθρωπιά, το ήθος, τον αλληλοσεβασμό και την προσφορά του ανθρώπου στο συνάνθρωπο. Χαιρόμαστε που ανήκουμε κι εμείς σε αυτή τη ζεστή οικογένεια και υποσχόμαστε ότι θα υπηρετούμε πάντα τα ιδανικά που με τόσο κόπο πρόβαλαν οι Μαριανοί Αδελφοί. Τους ευχαριστούμε πολύ.

Πυλιώτη Μαρία-Χριστίνα
2E Γυμνασίου

Όλοι εμείς που αποτελούμε τη μαθητική κοινότητα του Λεοντείου Λυκείου θα πρέπει να νιώθουμε τυχεροί. Κι αυτό, όχι μόνο γιατί το επίπεδο των παρεχόμενων γνώσεων είναι υψηλό, αλλά κυρίως γιατί η όλη διαπαιδαγώγησή μας συντελείται σ' ένα περιβάλλον που διαμορφώνει τον αυριανό ελεύθερο άνθρωπο.

Αξίζει, νομίζω, να εξετάσουμε περισσότερο αναλυτικά τα στοιχεία που προαναφέραμε. Ας ξεκινήσουμε από το πρώτο, που είναι τα γνωστικά εφόδια που παρέχει το σχολείο μας. Το επίπεδο του εκπαιδευτικού προσωπικού, σε συνδυασμό με τη γλωσσομάθεια που εξασφαλίζει, δίνουν το προβάδισμα στους αποφοίτους. Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, το υψηλό ποσοστό επιτυχιών που έχει κάθε χρόνο το Λεόντειο Λύκειο στις εξετάσεις εισαγωγής στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα της χώρας μας.

Το δεύτερο σκέλος όμως είναι και το σημαντικότερο. Αναφέρομαι στη διαμόρφωση του χαρακτήρα, του ήθους και της προσωπικότητας γενικότερα, των μαθητών. Η σύγχρονη εποχή εξαιτίας των ιδιαιτεροτήτων που παρουσιάζει, απαιτεί τον αυτόνομο άνθρωπο όσο ποτέ άλλοτε. Η κρίση των αξιών, η εμπορευματοποίηση των πάντων, η θεοποίηση των υλικών αγαθών, ο καταναλωτισμός, η κρίση των δεσμών και τόσα άλλα βγάζουν τον άνθρωπο από το κέντρο της ζωής και από πρωταγωνιστή τον καθιστούν απλό αντικείμενο εκμετάλλευσης, που δεν ορίζει τίποτα σχεδόν στα πλαίσια της ζωής του, ακόμα και αν δεν το αντιλαμβάνεται. Αυτή η σκοτεινή πραγματικότητα μπορεί και πρέπει να αλλάξει. Και η αλλαγή είναι θέμα πρώτα απ' όλα προσωπικής επανάστασης. Αν δεν αλλάξουμε εμείς, ο κόσμος δεν αλλάζει. Δεν είμαστε μόνο «προϊόντα» αλλά και δημιουργοί του περιβάλλοντος μέσα στο οποίο ζούμε. Όμως η ανθρώπινη προσωπικότητα διαμορφώνεται, δεν είναι δεδομένη. Και στη διαμόρφωση της πρωταγωνιστικό ρόλο διαδραματίζει η παιδεία. Το Λεόντειο Λύκειο με την οργανωμένη σχολική ζωή, τις ανάλογες εκδηλώσεις της και τις αξίες που καλλιεργεί στους μαθητές της αποτελεί μία φωτεινή αχτίδα μέσα στο σκοτάδι της εποχής μας.

Η παιδεία είναι το όπλο για έναν πιο ανθρώπινο κόσμο. Κι αυτή η αρχή αποτελεί τον κεντρικό άξονα της αγωγής που παρέχει το Λεόντειο, ανοίγοντας το δρόμο στο παιδί να προχωρήσει βήμα-βήμα προς τον προορισμό του και να γίνει αυτό που του αξίζει και μπορεί να γίνει.

Καμπόσος Παναγιώτης
3A Γυμνασίου

 Οι Μαριανοί Αδελφοί (Frères) είναι μία κοινότητα πιστών στην Παναγία μοναχών που έχουν αφιερώσει τη ζωή τους στην ουσιαστική παιδεία, φτιάχνοντας σχολεία σε ολόκληρο τον κόσμο.

Όλες οι σχολικές τους εγκαταστάσεις ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις για ένα καθαρό και υγιεινό περιβάλλον. Ακόμη, οι Frères ενδιαφέρονται για τις σχέσεις των παιδιών μεταξύ τους και τα παρακινούν σε πνευματικές αλλά και αθλητικές δραστηριότητες, με σκοπό να ανακαλύψουν τα ταλέντα και τις κλίσεις τους. Επίσης, οργανώνονται φιλανθρωπικές εξορμήσεις, με σκοπό, όχι μόνο τη χρηματική ενίσχυση αλλά και τη συναισθηματική τόνωση του ιδιαίτερου, του αδύναμου, του διαφορετικού.

Επιπλέον, μέσω της συμμετοχής των παιδιών αυτών των σχολείων σε διεθνείς οργανώσεις ή συνέδρια και σε διαγωνισμούς με κύριο σκοπό την καλλιέργεια της ευγενούς άμιλλας παρέχονται όλες οι προϋποθέσεις για τη διεύρυνση των οριζόντων των παιδιών. Τέλος, το διαπολιτισμικό πνεύμα και η ανεξιδρυσκεία που υπάρχει σε αυτά τα σχολεία παροτρύνει τους μαθητές να υιοθετήσουν μία αντιρατσιστική στάση και μια ανεκτική συμπεριφορά απέναντι στους συνανθρώπους τους.

Συνεπώς, θα πρέπει να ευχαριστήσουμε τους Μαριανούς Αδελφούς γι' αυτή την αέναη προσπάθειά τους, καθώς επίσης και τους εκπαιδευτικούς, οι οποίοι στοχεύουν στη σωστή ανατροφή του παιδιού, ώστε να γίνει ένας καλύτερος άνθρωπος ή και επαγγελματίας, καθώς επίσης, και να κοινωνικοποιηθεί, να ευαισθητοποιηθεί απέναντι στον αδύναμο συνάνθρωπο, και κυρίως να γίνει ένας υπεύθυνος πολίτης μα και ένας κοσμοπολίτης με φιλελεύθερο πνεύμα. Όμως πάνω από όλα να γίνει ένας αγωνιστής για το κοινό καλό.

Σεβαστοί Frères, σας ευχαριστούμε.

Παντελής Ιωάννης
3Γ Γυμνασίου

 Το έτος 2007 αποτελεί ένα σημαντικό σταθμό στην ιστορία των εκπαιδευτηρίων μας, καθώς συμπληρώνονται 100 χρόνια παρουσίας, δράσης και προσφοράς των Μαριανών Αδελφών στη διαπαιδαγώγηση των νέων της πατρίδας μας, γεγονός που μας προκαλεί μεγάλη χαρά και ενθουσιασμό αλλά και μας θέτει προ των ευθυνών μας για όλα όσα έπονται.

Η χρονιά αυτή είναι μια ευκαιρία να μελετήσουμε όλοι το παρελθόν μας και τις ρίζες να αξιολογήσουμε σε βάθος το παρόν μας, και να χαράξουμε όλοι με τόλμη το μέλλον μας με έναν κοινό στόχο, μέσα στο σχολείο αλλά και σε άλ-

λους χώρους διαπαιδαγώγησης.

Τα Λεόντεια Λύκεια συνεχίζουν και σήμερα, μετά από 100 χρόνια επιτυχίας, να είναι φημισμένα εκπαιδευτήρια της χώρας μας.

Έχουν προσφέρει και συνεχίζουν την ανοδική τους πορεία καλλιεργώντας ελληνοχριστιανικό πνεύμα μέσα από ένα υποδειγματικό πρωτοποριακό σύστημα εκπαίδευσης που βασίζεται στις βασικές Μαριανές αρχές: στην παρουσία, την απλότητα, την αγάπη, το όραμα, τη δύναμη, την εργασία, την τόλμη, την πειθαρχία, την άμιλλα, την αλληλεγγύη, τη μετριοφροσύνη, την ταπεινοφροσύνη, τη φιλία, την ελπίδα.

Ας ευχηθούμε όλοι, γονείς-μαθητές-εκπαιδευτικοί, με την ευλογία της υπεραγίας Θεοτόκου και του Αγίου Ιδρυτή μας, να είμαστε ακμαίοι και δυνατοί, ώστε να συνεχίσουμε όλοι να στηρίζουμε το έργο των Μαριανών Αδελφών στην Ελλάδα.

Χαρατσής Νίκος
3Δ Γυμνασίου

 Σες φορές έχω συζητήσει με γνωστούς για το εκπαιδευτήριο στο οποίο φοιτώ, το γεγονός ότι διευδύνεται από ένα δρασκευτικό τάγμα έχει προκαλέσει ιδιαίτερη κατάπληξη. Όλοι φαντάζονται ένα σκληρό, δεσποτικό καθεστώς καταπίεσης.

Κι όμως! Δεν έχω συναντήσει πιο υπέροχους ανθρώπους από τους Frères που συναναστρέφομαι καθημερινά.

Το Λεόντειο Λύκειο, στο οποίο φοιτώ εδώ και εννέα χρόνια, έχει στόχο να βοηθήσει τους νέους να γίνουν ολοκληρωμένοι άνθρωποι και υπεύθυνοι πολίτες. Η διεύθυνση αξιοποιεί κάθε οικονομικό πόρο όχι ως επιχείρηση αλλά ως οικογένεια χρησιμοποιώντας το κεφάλαιο για την καλή οργάνωση του σχολείου, με στόχο τη σωστή εκπαίδευση και διαπαιδαγώγηση.

Και για τους αυστηρούς ρεαλιστές, στατιστικά αναφέρεται ως ένα από τα σχολεία με τις υψηλότερες επιτυχίες σε μαθησιακό αλλά ακόμα και σε επίπεδο ατομικών διακρίσεων.

Άλλωστε ο βαθύς δρασκευτικός χαρακτήρας που διακρίνει αυτό το εκπαιδευτικό ίδρυμα είναι και το ιδιαίτερο στοιχείο που το κάνει να ξεχωρίζει και να βρίσκεται τόσο ψηλά στην αθηναϊκή κοινωνία και στις καρδιές όλων μας.

Ευαγγελία Θεοχάρη
5B Λυκείου

Στιγμιότυπα από τη θεατρική παράσταση «Στα βήματα του Μαρκελλίνου»

Αγαπητοί Frèτες...

Σήμερα το βράδυ θα σας πω όλα αυτά που δεν μπόρεσα να σας πω όταν ήμουν μικρός. Να σας πω πως είμαι χαρούμενος που είμαι σ' αυτό το σχολείο, πως χαίρομαι που σας βλέπω ανάμεσά μας, πως είμαι ευτυχισμένος όταν περιφέρεστε στους διαδρόμους, στην αυλή, στις τάξεις, στην είσοδο. Θέλω ακόμα να σας πω πως όταν πρωτάκουσα τη λέξη Frère δεν την πολυκατάβαينا μα τώρα έμαθα πολύ καλά γιατί διάλεξε ο Άγιος Μαρκελλίνος να ονομάζεστε έτσι...

Στην αρχή πίστευα πως είναι μια λέξη περίεργη, μαγική, που δεν χρειαζόταν να εξηγήσω... Σήμερα που ξέρω πως θέλει να πει «Αδελφός» κατάλαβα γιατί ο Ιδρυτής σας, σας ονόμασε μικρούς αδελφούς της Μαρίας: γιατί όλοι μαζί δώσατε τη ζωή σας σ' αυτό το σχολείο, κι ένα κομμάτι της, πήρα κι εγώ... Είσατε παρόντες στην καθημερινότητά μου, στις αγωνίες μου, στις εξετάσεις μου, στα προβλήματά μου και πάντα δείχνετε αγάπη και δίνετε την παρουσία σας στους μαθητές σας... Χαμογελάτε όποτε με βλέπετε στενοχωρημένη, μου χαρίζετε ένα χάδι, όταν έχω κάποια αποτυχία στα μαθήματα και μια αγκαλιά χωρίς σύνορα όταν κάνω κάτι που δεν ταιριάζει με τις αρχές του σχολείου μας και της μαθητικής μας ιδιότητας... Κι όταν με κοιτάζετε αυστηρά ξέρω πως απλόχερα θα με συγχωρέσετε για τις αδυναμίες μου...

Θυμάμαι τις πρώτες μέρες που ήρθα στο σχολείο και με στενοχωρεί η ιδέα του χρόνου που πέρασε. Τρομάζω συχνά που σε λίγο καιρό δεν θα έρχομαι πια εδώ, καθημερινά... Συνειδητοποιώ, γράφοντας αυτές τις γραμμές, πως το σχολείο μου είναι ένα τεράστιο κομμάτι της ζωής μου, πως είμαι γεμάτος/η από αναμνήσεις και βιώματα που ξεκινούν από αυτόν το χώρο: από τάξεις, διαδρόμους, αυλές, γήπεδα, το θέατρο, οι καθηγητές μα και τα δικά σας πρόσωπα που σημάδεψαν την καρδιά μου και τη σκέψη μου με εικόνες αγάπης, φιλίας, ακόμα και προσευχής...

Σαν χθες θυμάμαι την πρώτη φορά που διάβηκα το κατώφλι του δημοτικού. Πόσα άγνωστα πράγματα ανοιγόταν μπροστά μου... Εκατοντάδες παιδιά έτρεχαν στην αυλή, γεμάτα ενθουσιασμό και δάσκαλοι περίμεναν να μας γνωρίσουν... Και τότε πρωτάκουσα τη λέξη «Φρερ»... Τα έξι χρόνια του δημοτικού πέρασαν και κύλησαν σαν νεράκι... Θυμάμαι μετά τα πρώτα μου διστακτικά βήματα στο γυμνάσιο, τους πρώτους φόβους, τις πρώτες ανασφάλειες, τις πρώτες γνωριμίες. Ήμουν ένα μικρό, ανήμπορο, τρομοκρατημένο παιδί, που αγωνιούσε ν' ακούσει τ' όνομά του και να προσαρμοστεί σ' αυτούς τους τεράστιους χώρους... Και να που οι φόβοι έγιναν τώρα πείσμα για να γίνομαι καλύτερη... Οι ανασφαλείς γνωριμίες έγιναν φίλιες για όταν δεν θα είμαστε πια εδώ σε τούτο το περιβάλλον...

Στο γυμνάσιο, είχα αμέτρητους διαφορετικούς καθηγητές, έναν για κάθε μάθημα, καινούριους συμμαθητές, πιο δύσκολα μαθήματα, πιο αυστηρούς κανόνες... Και νάμαστε στο Λύκειο κάποιοι από μας... Άλλοι στην πρώτη, κάποιοι στη δεύτερα και οι άλλοι έτοιμοι να αποφοιτήσουμε... Τώρα ο χώρος του σχολείου είναι σαν το σπίτι μας... Οικείος, αγαπημένος και όμορφος με όλα τα καινούρια που φτιάξατε για να νιώθουμε καλύτερα και σαν στο σπίτι μας εδώ μέσα... Ξέρω πως εδώ μέσα δεν έμαθα μόνο μαθηματικά, γαλλικά, αρχαία, χημεία και τόσα άλλα πράγματα, αλλά είδα ανθρώπους προσηλωμένους στη δουλειά τους, είδα εσάς τους Φρερ να αγωνιάτε για την επιτυχία μας, είδα τον εαυτό μου και τους φίλους μου να αποκτάμε γερές βάσεις και χαρακτήρα.

Μάθαμε να αγωνιζόμαστε, να ξεχωρίζουμε το καλό από το κακό, μάθαμε τις υποχρεώσεις μας, τα δικαιώματά μας ως μαθητές και ως ελεύθεροι πολίτες, μάθαμε την αξία της πειθαρχίας και πως η επιλογή και ο σχεδιασμός του μέλλοντός μας δεν είναι ουτοπία μα βασική επιλογή κάθε ελεύθερου ανθρώπου. Μάθαμε να κάνουμε τα πρώτα μας βήματα στην καλλιτεχνική δημιουργία. Τι κι αν δε μπουν στα ποιήματά μας στα ανδολόγια της εποχής μας! Τι κι αν δεν εκτεθούν οι ζωγραφίες μας στην Εθνική Πινακοθήκη! Εμείς χαρήκαμε που οι ζωγραφίες μας κοσμούν τους τοίχους του δικού μας σχολείου, που οι φωτογραφίες μας δαυμάστηκαν από τους συμμαθητές μας, που ακούτε τις σκέψεις μας τώρα που σας διαβάζουμε αυτό το κείμενο...

*Κ*αι το σχολείο μας έχει γίνει πια για μας τρόπος ζωής... Δεν ξέρω αν μπορώ να τα ονομάζω ιδανικά όλα αυτά που κατέκτησα μέσα στο Λεόντειο, αλλά νιώθω πως δεν είμαι εκείνο το άβουλο και φοβισμένο παιδάκι που έφθασε πριν πολλά χρόνια εδώ, μα μια έφηβη που ξέρει να προστατεύει τον εαυτό της και να υποστηρίζει τις ιδέες της.

Πολλά πράγματα τα μαθαίνουμε από τα βιβλία... Γνώσεις πολλές αποκτήσαμε όλα αυτά τα χρόνια από παντού... Όμως νιώθω πως εδώ, σ' αυτό το σχολείο, χάρη σ' εσάς, αγαπητοί Φρερ και τους καθηγητές μου κατακτήσαμε εμπειρίες ζωής που σφράγισαν όλη την εφηβεία μου αλλά και τη μελλοντική ζωή μου...

*Μ*ου μάδατε την απλότητα της προσφοράς, όταν έβλεπα τον Φρερ Αντουάν να στέκεται υπό όλες τις καιρικές συνθήκες στην είσοδο του Χυσοστόμου... Μου μάδατε την αξία της χαράς και του γέλιου όταν ακούγαμε το γέλιο του Φρερ Ματθαίου να ηχεί μέσα στους διαδρόμους, αλλά μου μάδατε και την αξία της προσπάθειας, της πάλης για το καλύτερο, για να ξεπεράσω τον εαυτό μου, μου μάδατε να αγαπώ τη μάθηση, το μέτρο, την αλληλεγγύη προς τους πιο αδύναμους και το σεβασμό προς τους μεγαλύτερους, τους γονείς μου και τους καθηγητές μου... Μου μάδατε πως το εγώ είναι πολύ λίγο μπροστά στο εμείς, πως πολλοί μαζί μπορούμε πολλά περισσότερα και πως η ζωή μας έχει μιαν αξία που πρέπει να τη δώσουμε εμείς οι ίδιοι σ' αυτήν αν θέλουμε να τη σέβονται οι άλλοι...

*Μ*ας δώσατε, μέσα από τις πολλαπλές δραστηριότητες του σχολείου μας, την ευκαιρία να ανοίξουμε τους ορίζοντές μας, να σκεφθούμε και να δημιουργήσουμε πράγματα απλά, αλλά τόσο σημαντικά για μας, όπως να βρεθούμε δίπλα-δίπλα σε έναν καθηγητή και να γνωρίσουμε καλύτερα αυτό το επάγγελμα, να εισέλθουμε σε νέους τομείς της πνευματικής και της κοινωνικής ζωής και να ξεφύγουμε από τον εγωισμό μας βοηθώντας συνανθρώπους μας... Δε μάδαμε μόνο γράμματα σε τούτο το σχολείο, αλλά μάδαμε να αγαπάμε τη ζωή, τους άλλους και να παλεύουμε για ένα καλύτερο αύριο αγαπώντας τους άλλους και αποκτώντας εμπιστοσύνη στον εαυτό μας...

*Μ*ας είχατε όλα αυτά τα χρόνια σαν παιδιά σας. Τη ζωή σας αφιερώσατε για να μας διδάξετε με την παρουσία σας ή ως δάσκαλοι τα ιδανικά που φωτίζουν τη ζωή μας. Ήρθαμε μικρά παιδιά στο Λεόντειο και φεύγουμε άντρες και γυναίκες με γεμάτο το νου από τα πολλά που μας διδάξατε. Μας δείξατε πως η ανιδιοτελής αγάπη είναι σημαντική για να υπάρχει η ειρήνη μέσα στον κόσμο και φωτίσατε το δικό μας μέλλον με το δικό σας φως, με το δικό σας παράδειγμα. Και νιώθουμε τώρα δυνατοί για να αντιμετωπίσουμε τη ζωή και να μην φοβόμαστε να ενηλικιωθούμε.

*Α*γαπητοί Αδελφοί Μαρριανοί: αν κάτι πρέπει να σας πούμε σήμερα το βράδυ είναι μια λέξη που μέσα της χωράει όλα τα παιδιά που σας γνώρισαν, που σας αγάπησαν, που αναγνώρισαν σε σας και το θεάρεστο έργο σας, τον Άγιο Μαρκελλίνο και την Παναγία: ένα απέραντο ευχαριστώ που μας βοηθήσατε να έχουμε στόχους και αρχές στη ζωή μας που μας κάνουν να τη βλέπουμε με αισιοδοξία... Γι' αυτό όλοι μαζί, θα θέλαμε να σας προσφέρουμε αυτό το μπουκέτο με τα τρία κόκκινα τριαντάφυλλα, στο χρώμα της καρδιάς μας: ένα για την Παναγία, ένα για τον Άγιο Μαρκελλίνο και ένα για σας που συνεχίζετε το έργο του ιδρυτή σας γεμίζοντας τις καρδιές μας με αγάπη και το νου μας με αξίες και ελπίδες για έναν κόσμο καλύτερο και πιο ευτυχισμένο...

**Όμιλος Ποίησης - Λογοτεχνίας
Κάβδας Μιχάλης, Άρτεμις Γρύμπλα,
Μιράντα Ιωαννίδου-Αντωνιάδα, Ελένη Βραχοπούλου,
Κέλλυ Βακιρλή, Έλενα Νομικού, Μάρω Γιάννακα**

(από την εκδήλωση για τα 100 χρόνια παρουσίας και προσφοράς των Μαρριανών Αδελφών στην Ελλάδα – 2007)

**ΛΕΟΝΤΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟ
ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ**

Θ. ΣΟΦΟΥΛΗ 2 – 171 22 Ν. Σμύρνη
τηλ. κέντρο: 210 9418011
Fax: 210 9418079
<http://www.leonteios.gr>
E-mail: leontiosns@leonteios.gr